

'Nieuwe' uitdagingen in Noorwegen

De hengel van vismaat Lars klappt dubbel en de slip begint te gieren. Joris en ik kijken elkaar veelbetekenend aan en halen meteen onze hengels in. Dit moet er wel eentje zijn! Het voorbije jaar zijn hier maar liefst twee heilbotten van rond de 245 cm gevangen en dat is de precies de reden waarom we hier zijn.

Three men in a boat – met één doel voor ogen: een heilbot van recordformaat.

Terwijl Joris de boot min of meer boven de woest te keer gaande vis houdt, kijk ik gespannen toe. Het water kolkt als of de duivel in hoogst eigen persoon zich onder onze boot aan het wentelen is. We bevinden ons dan ook niet voor niets op het hardst stromende stuk zeewater ter wereld:

Saltstraumen, in Noorwegen. De vis strijdt heel fel, met lange en niet te stuiten runs. "Ik weet het niet zeker jongens", zegt Lars, "het voelt vreemd aan!" Ik geloof er geen bal van: zo'n krachtpatting, dat moet wel een heilbot zijn. Toch? Een paar spannende minuten later zien we dat Lars toch gelijk heeft, wanneer een

koolvis naast de boot ligt. Maar dan wel een kolossaal en imposant beest – 118 hele centimeters – en we zijn er blij mee. Desondanks kan ik bij mezelf een gevoel van teleurstelling niet helemaal wegdrücken. Ik ben hier namelijk voor een rendez-vous met de Koningin van het Noorden, niet met een van haar pages...

Deze kabeljauw had wel oog voor een flankende shad.

Het hardst stromende stuk zeewater ter wereld: Saltstraumen, in Noorwegen.

We vissen verder. Regelmatig staan we met kromme hengels: vooral koolvissen van een kilo of vier en kabeljauwen zijn de klos. Op onze stevige heilbothengels komen ze vrij makkelijk langs, op één vis na dan: een kabeljauw van precies 120 cm. Die bleef koppig beneden bonken, met af en toe een dikke run erbij. Qua lengte betekende deze vis voor mij een nieuw PR, maar toch was ik opnieuw niet onverdeeld *happy* toen hij boven kwam. Wéér geen heilbot...

ONDANKBAAR...

Ik besef heel goed dat het bovenstaande bizar klinkt en vooral ook enigszins ondankbaar. En ik snap het zelf ook niet. Al mijn hele leven vis ik op alles wat beweegt en hanteer ik daarbij als leuze: *'everything in its place, and everything appreciated'*. Vrij vertaald: alles heeft z'n plek, en alles wordt gewaardeerd. Die regel houd ik aan en daardoor vind ik alle visserijen leuk, ook die op kleinere visjes. Desondanks verander ik daar *up North* telkens opnieuw weer in een volslagen geobsedeerde gek, die, net als kapitein Ahab uit het verhaal *Moby Dick*, maar aan één doel kan denken: de witte walvis. Euh, pardon, ik bedoel natuurlijk: een *Hippoglossus hippoglossus*. De Atlantische heilbot. De enige Big Gamevis van het Noorden, zo wordt vaak beweerd; groot, stoer, sluw en vooral ook heel erg sterk. Ik heb inmiddels wereldwijd

best de nodige vissoorten mogen vangen, maar als ik één en slechts één favoriete vis moet aanwijzen, dan zou het beslist de heilbot zijn. Die obsessie zorgde ervoor dat ik me daar in Saltstraumen, tijdens het driedaagse pilotripje dat Lars, Joris en ik aan het doen waren, volledig op heilbot richtte, ook al wist ik donders goed dat deze bestemming net iets te weinig noordelijk lag om een échte heilbotbestemming genoemd te kunnen worden. Ze zitten er zeker, maar

in minder groten getale dan tegen de Noordkaap aan.

Ook Lars en Joris hadden hun vizier op heilbot gericht en we bleven dan ook gedrieën stug doorgaan met van die gigantische shads – tussen de 40 en de 50 cm – die we langzaam door de hele waterkolom visten, zoals gebruikelijk is bij de heilbotvisserij. We schuimden de wijde omgeving af op zoek naar de Heilige Graal, de reuzenplatvis met de scherpe tanden

'Ik weet het niet zeker, jongens.'

en de duivelse ogen. We gingen zo ver buitengaats, dat we bijna rond de Lofoten lagen. Bizar: daar ver op zee stroomt het nauwelijks tot niet, terwijl de stroming in de Saltstraumen zelf op het topmoment van de vloedstroom tot wel 8 knopen – 15 km per uur! – haalt. Voorlopig werden we evenwel nog niet echt beloond voor onze inspanning. Tegen de avond van de tweede dag hadden we twee heilbotten op onze naam staan. Heel groot waren ze echter niet; een vis van ongeveer 110 cm was de top-per. Zeggen dat het taai was, is een understatement van je welste. Maar we treurden niet, want Noorwegen liet zich opnieuw van haar mooiste kant zien. We werden getraakteerd op grote groepen bruinvissen, zeearenden cirkelden in de strak blauwe lucht boven onze hoofden en de zee was zo glad dat het leek alsof je erover kon lopen. Genieten dus, maar

desondanks herinner ik me nog dat ik op een gegeven moment zei: “als er iets aanbijt, dan moet het een heilbot zijn; de rest mag voor mijn part thuis blijven...”

Zo bezeten was ik.

OMSLAG

En toch kwam er deze trip, onverwacht, een omslag. Op een gekke manier, eigenlijk. Op de terugweg naar de haven, die tweede avond, komen we langs een baai. Op de dieptemeter zien we dat we in de buurt van een diep gat in de zeebodem zijn aanbeland, waarnaast een aantal rotspartijen steil omhoog komen. Dat ziet er zeer ‘vissig’ uit en we besluiten dan ook om hier nog even te genieten van de wegglijdende dag. Zo’n grillige bodemstructuur is typisch een plek waar grote rovers kunnen rondhangen, en dus pak ik een grijsblauwe shad van 25 cm die

FILMPJES

Tijdens deze trip schoot vismaat Joris diverse filmpjes over de spectaculaire natuur en onze vangsten.

Beschik je over een QR-scanner op je smartphone, scan dan bijgaande QR-code voor een eerste filmpje over de indrukwekkende stroming in de altijd kolkende de Saltstraumen.

Op de zaterdag ná verschijning van deze editie van Zeehengelsport magazine, zetten wij deze filmpjes bovendien online op onze site www.zeehengelsport.nl. Check dus op zaterdag 3 juni 2017, of ga na deze zaterdag naar de site en geef als zoekterm **Saltstraumen**.

ik op een speciale 150-grams loodkop van Rainer Korn had geprikt. Die loodkop is een volledig afgeplat ding, met een onverwoestbare Owner-haak. Door die platte vorm krijgt de shad een extreem flankende actie, en die heb ik leren kennen als iets wat snoeken extreem irriteert. Omdat ik nieuwsgierig was naar de mening van zoutwaterrovers, had ik hem meegenomen. Wat kabeljauw ervan vond, wist ik inmiddels al; in de voormiddag had ik er namelijk al een halve school mee gevangen. Dat was echter niet zo bijzonder, want het maakte niet uit wat we lieten zakken; de massaal aanwezige en hongerige kabeljauwen paktten alles. Ik heb het niet geprobeerd, maar ik weet zeker dat ze zelfs voor een bananenschil op een loodkop waren gegaan. Binnen een azende school kabeljauw heerst zoveel voedselnijd, dat het niet uitmaakt.

Maar goed, terug naar de betreffende avond. Ik laat mijn shad zakken. Er staat geen stroming en het is windstil, zodat ik perfecte controle heb over mijn kunstaas. Nadat ik de bodem heb geraakt, draai ik rustig een meter of 15 op. Op het ogenblik dat ik een ‘spinstop’ doe – zoals het even ophouden met draaien genoemd wordt tegenwoordig – krijg ik een enorme dreun op mijn hengeltop. Bij heilbotten heb je na de aanslag meestal een kort momentje waarop je gewoon vast lijkt te hangen. Een beetje zoals je dat ook hebt bij grote snoeken, en dan pas barst de hel

Naarstig op zoek naar Hare majesteit de Heilbot...

Deze pollak van ver boven de 90 cm deed de schellen van mijn ogen vallen...

los. Dat is nu echter niet het geval. Aanslaan is onmogelijk, want de vis gaat er echt in een fractie van een seconde als een speer vandoor. De snelheid waarmee de lijn van mijn spoel gutst, is onvoorstelbaar. Wat heb ik in 's hemelsnaam gehaakt? Een heilbot-op-speed? Of eentje die in zijn staart is gehaakt? Een zeehond? Na vele minuten drillen, komt mijn tegenstander eindelijk in zicht. Een rondvis. Een rondvis verdorie. Welke rondvis is er in 's hemelsnaam in staat om zoveel verzet te plegen? Lars is de eerste die het door heeft: "een pollak!" roept hij. "Maar wat voor één!"

Nu heb ik in Ierland al wel pollak gevangen, tot zo'n pond of acht. Ik herinnerde me inderdaad de bloedstollende runs die ze toen op mijn

lichte spinhengel namen, maar dit exemplaar lapte me dat aan mijn heilbothengel, waarop een molen uit de 8000-serie zit. Met zeer zware slip. Toen we de vis opmaten en wogen, snapten we waarom. Hij was 94 cm lang en woog rond de tien kilogram – een evenaring van het Belgische record.

Historisch moment: die megapollak had mijn gedachten van de heilbot af weten te leiden...

LICHT

De volgende dag besloot ik een lichtere hengel mee te nemen om op andere soorten te vissen. De voorbije twee ochtenden hadden we, op weg naar de heilbotgronden, telkens een tussenstop gemaakt bij de brug van Saltstraumen, om met een verenpaternoster wat koolvisjes te vangen, als aasvis voor onze bijhengels. Dat gaat met zwaar materiaal lekker snel, want we willen geen tijd verspelen. Deze keer heb ik echter mijn snoekspinhengeltje meegenomen aan boord, met daaraan een oppervlaktekunstaasje: een walk-the-dogplugje. Dat gaat lekker zigzaggend door de oppervlakte van het water: perfect kunstaas voor blackbass en roofblei. Vrijwel onmiddellijk krijg ik een aanbeet van een van de miljoenen koolvisjes die hier rondhangen. Mis, het schuim spat omhoog. Zig, zag, zig, zag, boem! Deze keer hangt hij! Ik geniet met volle teugen, van een visje van nog geen kilogram zwaar. Bij de tweede worp is het weer prijs, en bij de derde, en de vierde... Joris houdt inmiddels zijn onderwatercamera naast de boot, die hij aan een stok heeft bevestigd. Het lukt ons om een aanbeet op mijn oppervlakteplugje te filmen, op nog geen halve meter van de camera!

Ik sta te springen in de boot: wát een heerlijke bezigheid! Ik vang zelfs een hele mooie makreel, een minitonijn-

Met oppervlaktekunstaas op coalies.

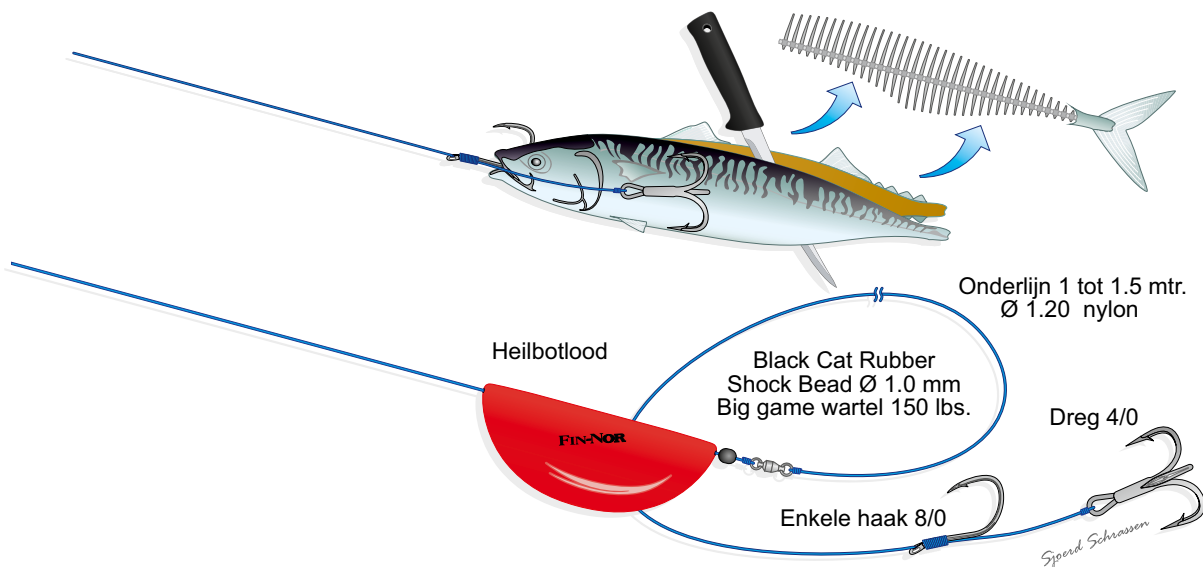
HEILBOT ONDER WATER

Tom Sintobin: "Geniet mee van dit filmpje van een onder water wegsprintende heilbot waarnaar ik zelf al tientallen keren heb gekeken..."

Scan bijgaande QR-code maar eens of kijk op www.zeehengelsport.nl

De bekende 'mackerel flappers', achter een flinke bonk lood gemonteerd op een pannelrigmontage.
Tekening: Sjoerd Schrasen

tje, dat op mijn lichte hengel kan laten zien wat hij waard is. Na een poosje amusement trekken we toch weer de wijde wereld in, of eigenlijk: de onmetelijke plas op, in onze zoektocht naar Hare Hoogheid. Ik heb weer het geluk om er eentje te vangen, nota bene op de makreel die ik daarnet gepopperd had! Ik had enkel de ruggengraat en de staart verwijderd en hem getakeld aan een flinke

bonk lood de diepte ingestuurd. In Engeland noemen ze zo iets een 'flapper', omdat de kop en de twee zijkanten mooi in de stroming wapperen... Na deze ene wordt het weer heel rustig, echter.

TROLLEN

Op een bepaald ogenblik komen we in de buurt van onderwatereilanden. We zien ze op de waterkaart,

maar ook met het blote oog, want hier en daar schuimt de zee rond de uitstekende blaadjes kelp. Ik neem opnieuw mijn spinhengel en werp een zandspieringimitatie die ik van Joris gejat heb richting schuim. Terwijl ik traag indraai, wordt mijn kunstaas plots bruut gegrepen, en weer knalt de vis er meteen en onstopbaar vandoor. Het is opnieuw een pollak, een stuk kleiner dan de

De zee leek wel van vloeibaar goud!

vorige, maar weer een lust voor het oog en een boost voor het adrenalinegehalte in mijn bloed. Bij de volgende worpen gebeurt twee keer precies hetzelfde: een vlamrende run, regelrecht het kelp in, met lijnbreuk tot gevolg. Deze pollakken zijn geen doetjes en zo'n snoekspinhengel, daar lachen ze eens om. Joris' zandspieringimitaties zijn inmiddels op en dus zoeken we weer andere oorden op. De heilbotten geven niet thuis echter, wat we ook proberen. Het is tijd om de terugweg aan te vatten. Dat doen we zeer tegen onze zin, want onze derde en dus laatste dag zit er op. Wanneer we de geweldige Saltstrau-

Waar zitten ze toch, die verdraaide heilbotten

KOOLVISSPEKTAKEL

www.zeehengelsport.nl

Ook ons gedol met koolvisjes én -vissen hebben we gefilmd. Scan bijgaande QR-code maar eens of kijk op www.zeehengelsport.nl

men naderen, onder een avondhemel die wel van vloeibaar goud lijkt, zo mooi is dat we er alle drie stil van worden, krijg ik een gek idee. Waarom gaan we er niet eens al trolend door? Hier zwemt zoveel aasvis in de oppervlakte regionen; daar net onder moeten toch grotere rovers zwemmen? We hebben 'toevallig' een paar stevige snoekpluggen van een centimeter of 20 lang in onze koffer liggen en besluiten het een kans te geven. Kuldig stuurt de ervaren schipper

Joris onze boot langs de vele draaikolken en dwars door de enorme scholen jagende koolvisjes die we overal rond ons zien. Na een paar honderd meter staat mijn hengel (een zware spinhengel die ik voor meerval gebruik) in één keer hoepeltjekrom en de slip begint te gieren. Gelukkig had ik die niet te stijf dicht gezet – een absolute must bij het trollen! – of ik was mijn hengel kwijt. De drill duurt een eeuwigheid – het voelt niet aan als een heilbot, maar de vis aan de andere kant van de lijn is beslist oersterk.

Heilbot of niet; met dergelijke vissen kun je alleen maar dankbaar zijn...

Uiteindelijk komt er een koolvis van een meter of zo naast de boot. Hij mag snel even op de foto met me en dan weer zwemmen, en wij weer trollen. Op precies dezelfde plek is het weer raak, opnieuw op mijn plug. Deze vis schiet los, maar al snel komt de herkansing: weer een waanzinnig sterke meterkoolvis. Bij de volgende aanbeet (ze moesten mijn plug echt wel hebben) is het de beurt aan Lars om de hengel te pakken, die na de drill beaamt wat ik inmiddels al wist: deze coalies zijn crimineel sterk... Kort daarna vangt Joris er ook een. Het zijn stuk voor stuk grote vissen, die duidelijk komen azen op hun massaal aanwezige kleinere broertjes en zusjes, die op hun beurt op minivisjes aan het jagen zijn. Kortom: de hele voedselketen is hier in rep en roer, en wij drijven ertussen! Inmiddels is het nagenoeg donker, en dus besluiten we binnen te varen. Je wil niet tussen de rotsen drijven op de sterkste stroom ter wereld, in het duister...

LEREN

Ik heb veel geleerd van dit avontuur, heel veel. Dat het erg plezierig is om koolvis te vangen met oppervlaktekuntaas bijvoorbeeld. Dat je koolvissen met snoekpluggen en -hengels kunt vangen, al trollend. Dat pollakken pond voor pond misschien wel de sterkste vissen zijn van de Noordelijke oceanen. En ten slotte: dat een beetje bezetenheid wel een goed ding kan zijn om je doel te verwezenlijken, maar dat plezier hebben in wat je doet toch het allerbelangrijkste is!

De volgende keer dat ik naar Saltstraumen trek, ga ik me echt toelleggen op die grote koolvissen en pollakken. Als we de koolvissen trollend konden vangen met pluggen die een meter of drie diep zwommen, dan kan het ook werpend – bijvoorbeeld met jerkbaits of shads, met een 50 grams snoekhengel. Ik begin nu al te kwispelen als ik denk aan de klap die ik dan te verduren krijg als er weer zo'n apparaat op knalt... En ik zag ook kabeljauw jagen aan de oppervlakte, op die koolvisjes – stel je voor zeg, een kabeljauw op poppers! Voor de pollakken die zo graag in het kelp duiken heb ik ook nieuws: volgende keer neem ik een hele school zandsperingimitaties voor ze mee, en een

zwaardere hengel met dikkere lijn. *No more mister Nice Guy*. Natuurlijk ben ik mijn geliefde heilbot niet vergeten, maar ik weet nu dat er nog meer uit-

dagingen zijn daar in Noorwegen, die voor een perfecte afwisseling zorgen.

Tom Sintobin

Wilt u de sterkste getijstrooming ter wereld eens met uw eigen ogen zien en er de nodige monsters aan ontfutselen? Surf dan eens naar www.visreis.nl en kijk bij bestemmingen/Saltstraumen. Deze topvisbestemming is lekker dichtbij en de eerste goede stekken liggen op een paar minuten varen. Zelfs vanaf het steigertje kon ik koolvisjes vangen met de popper. En voor wie alvast een visueel voorproefje wil bekijken: Joris heeft een lange film gemaakt van onze avonturen, die u kunt zien op de site van ons magazine.

Natuurlijk ben ik mijn geliefde heilbot niet vergeten, maar er liggen méér uitdagingen in het verschiep.